

Tark Draan (Veilige Land), Grijze Gebergte, Stenen Poortweg, 4371e deel der oneindigheid (5199e zonnecyclus), zomer

Het ruisen van honderden banieren vulde de zwoele lucht waarin nu en dan de roep van een grijpvogel klonk die langs de verduisterende hemel trok.

De onafzienbare schare van alfenkrijgers die zich op de hoogvlakte had verzameld, zweeg in diep ontzag.

Ze hadden geen oog voor de abstracte kunstwerken om hen heen, bizarre scheppingen gemaakt van de verwrongen wapens van vijanden: verbogen, om elkaar geplooid, deels ingegoten en met elkaar verbonden. De kunstwerken vormden lange rijen overwinningstekens die de ondergang van de onderaardsen memoreerden.

Alle ogen waren op het schitterende met beendersnijwerk versierde podium gericht, maar niemand liet blijken ongeduldig te zijn.

Zacht gerommel in de verte kondigde het naderende onweer aan. In het zuiden rezen de zwarte wolken hoog op, alsof ze de aanvallers tegemoet renden om ze tegen te houden en hun opmars te stuiten. De zacht suizende warme wind speelde om de vooruitgestoken lanssen en speren, de klinknagels in de pantsers en om de overwinningstekens.

Carmondai keek naar rechts en links en nam de krijgers om hem heen op. *Het zijn bijna standbeelden, zoals ze hier staan.* Zijn rechterhand gleed over het papier en stuurde de zilveren houder met het gepunte staafje van samengeperste koolstof. Hij tekende zonder te kijken. Corrigeren was overbodig want hij was gewend op deze manier de juiste lijnen te zetten om het tafereel vast te leggen.

In het schijnsel van de bloedrode zon die boven het Grijze Gebergte onderging, stonden de sterkste óarco's, barbaren, trollen en halfreuzen zij aan zij met de krijgers van de alfen. Ze waren gekomen om de helden te bejubelen die hen bij de Stenen Poort naar de overwinning hadden geleid. Na al die tijd.

De onderaardse verdedigers van Tark Draan waren vernietigd, uitgeroeid. Uit hun botten zouden kunstwerken ontstaan. Of muziekinstrumenten. Of sieraden waarvan al snel kisten vol naar Dsôn zouden worden gebracht om in het vaderland van de grote triomf te getuigen.

Het is het begin van een oneindige stroom. Tark Draan zal door onze

zwaarden leegbloeden. Carmondai noteerde de kleuren voor het schilderij in de marge van zijn tekening, en ook de soorten bloed die er het meest geschikt voor waren. Het levenssap van de onderaardsen was donkerder en raadselachtiger, zoals hij bij een eerste poging had ontdekt. Het was niet makkelijk te verwerken, maar het maakte het geheel authentiek. Zijn gevoelige neus rook sporen van gesteente in het bloed, waardoor de bijzondere kracht van het beeld op de toeschouwer werd overgebracht. Het zou de voorstelling van de strijd nog intensiever maken.

Hij schetste aan één stuk door, in de wetenschap dat mensen zijn snel genoteerde lijnen al zouden hebben bewonderd, maar voor hem was dat volstrekt onvoldoende – kinderlijke kunst, niet meer.

Hij richtte zijn ogen op de wolken, die nog sneller op de veroveraars afkwamen. *Jullie zullen ons niet kunnen stoppen.* Zijn blik gleed over het voortjagende grijs, zwart en wit om dan weer af te dalen naar het versierde podium. Langzaam bewoog de alf tussen de rijen krijgers door naar voren, om de verhoging beter te kunnen opnemen.

Vakkundige ambachtslieden hadden de stralend witte vloer van het podium gebouwd van gespleten en gedroogde botten van onderaardsen, die waren samengebonden met hun afgesneden baarden en lange haarlokken. Kale, met brons overgoten schedels hingen aan zilverkleurige strengen die achter het kleine podium aan lange staken waren bevestigd. Door de wind sloegen ze tegen elkaar. Pas nu hoorde Carmondai het zachte, metaalachtige geklingel van de schedels. Bot en metaal leverden samen een buitengewone klank op. De verwrongen gelaatsuitdrukkingen van de vijanden waren tot blinkende maskers geworden. Onvergankelijke afbeeldingen van de dood.

Vaandeldragers kwamen vanaf de rand van de hoogvlakte naar voren marcheren. De verheven runentekens van de *nostàroi* kwamen stap voor stap dichterbij en de bloedrode stof bewoog zo soepel dat het leek alsof de tijd voor hen langzamer ging. Daarachter volgde de lijfwacht van de bevelhebbers, in hun zwartleren pantsers met sinistere titaniumplaten, versierd met zilverachtig glanzend inlegwerk. De tekens op de pantsers en helmen gaven aan dat ieder van hen meer dan duizend vijanden had gedood.

Infamen, kijk en zie de trots van ons volk! Carmondai sloeg snel een blad om en tekende. Zijn huid tintelde en de bewondering zond een rilling over zijn rug.

Er klonk een luid, heerszuchtig briesen: een nachtmerrie gaf lucht aan zijn ongeduld. Een ogenblik later kwamen Sinthoras en Capha-

lor in beeld, op hun schitterende, volledig bepantserde rijdieren. In grootte en houding overtrof de zwarte Sardaï van Caphalor alle andere nachtmerries.

Carmondai betrapte zichzelf erop dat hij langzamer tekende. Hij was volledig in de ban van de nostàroi, die met hun verschijning op de hoogvlakte een gevoel in de verzamelde krijgers opriepen dat nauwelijks met woorden te beschrijven viel. De beide alfen hadden een overrompelende en onweerstaanbare uitstraling die respect en ontzag inboezemde.

Carmondai moest zich bewust van het beeld losscheuren en hij keek snel om zich heen. Alle blikken waren op de edele gelaatstreken van de aanvoerders gericht en smeekten in stilte om een enkel persoonlijk woord, om te kunnen delen in de glans en glorie van de overwinnaars.

De eerbied voor de Onvergankelijken zou nauwelijks groter kunnen zijn. Hij voelde dat alle krijgers en alle creaturen Sinthoras en Caphalor overal gevolgd zouden zijn, ongeacht tegen wie ze optrokken. *Wat een macht hebben zij!*

De legeretros hield halt bij het podium, dat links en rechts geflankeerd werd door de vaandeldragers en lijfwachten.

Een voor een stegen Sinthoras en Caphalor van hun nachtmerries, om de verhoging op te lopen. Ze droegen zwarte sierpantseren waarop edelstenen en inlegwerk fonkelden. De harnassen waren versierd met goud- en zilversmeedwerk. Ze hadden hun helmen niet opgezet, zodat hun verfijnde gezichten te zien waren en hun lange blonde, respectievelijk zwarte lokken die in de wind wiegden.

Carmondai had gehoord hoe verschillend de nostàroi waren, en niet alleen wat hun haarkleur betrof. Caphalor was in politiek opzicht een aanhanger van de *Sterren*, terwijl Sinthoras meer sympathie had voor de *Kometen*. Ook hun aard en temperament waren volkomen verschillend, en zelfs hun manier van spreken zou anders zijn. Maar nu hij ze hier zag... *het zouden broers kunnen zijn!*

‘Wij...’ riep Sinthoras in de gespannen stilte, terwijl hij zijn rechterhand hief. ‘Wij staan op het land van Tark Draan! Weten jullie wat dat betekent?’

Een dreunende schreeuw uit duizenden alfenkelen antwoordde bevestigend.

‘Geen leger heeft ooit een grotere zege behaald!’ ging hij vurig verder. ‘Wij hebben de onderaardsen overwonnen en vernietigd. En wij zullen de elfen overwinnen en niet alleen hen vernietigen, maar alles wat ze voortbrachten. Niets mag meer aan hen herinne-

ren. wij zijn hun DOOD!' Hij hief zijn kin iets en liet zijn arm zakken. In zijn zwarte ogen glom het vuur van de haat. 'Voor de Onvergankelijken!'

Opnieuw klonk er een daverende bevestiging.

Carmondais hart bonkte in zijn keel terwijl de stift zacht krassend over het papier vloog. Elk woord moest voor het nageslacht worden vastgelegd. Elke letter! *Ik ben getuige van de grootste overwinning van mijn volk tot nu toe. Niets mag me ontgaan.*

Caphalor nam nu het woord. 'Wij brengen het sterven tot in de verste uithoeken van Tark Draan. Koninkrijken zullen onder ons juk vallen, vestingen zullen branden en wij zullen kunstwerken scheppen zoals de daar levende volkeren nog nimmer gezien hebben. Wij zijn de nieuwe heersers!'

Zelfs de hardste donderslagen moesten het afleggen tegen het kriegsgejoel van de strijders en het gebrul van de overige creaturen, dat naar Carmondais idee tot diep in Tark Draan moest doordringen. In zijn verbeelding zag hij hoe de bewoners angstig hun hoofden hieven en hun afzichtelijke tronies naar het Grijsje Gebergte richtten, omdat ze hun naderende einde voorvoelden. *Deze dag nog zal ik een begin maken met een passend gedicht.*

De nostàroi lieten zich toejuichen en leken standbeelden van twee goden die tot hun schepselen waren afgedaald om ze een gunst te bewijzen.

Uiteindelijk hief Sinthoras zijn armen en de menigte viel stil. 'De eerste overwinning is behaald. In de komende momenten der oneindigheid zullen we de gangen van de laatste onderaardsen zuiveren, zodat niets of niemand ons in de rug kan aanvallen. Zoek hun verborgen schatten op, roof hun holen leeg en stuur alles als schatting naar Dsôn Faïmon. Caphalor en ik bespreken hoe we de troepen opdelen om Tark Draan de vernietigende slag toe te brengen.'

'Maar vier vanavond wat we al bereikt hebben,' ging Caphalor verder. 'Rust uit en drink met jullie vrienden en kameraden. En daarna...' Hij trok zijn zwaard en wees naar het zuiden, naar de donkere wolken. 'Daarna vernietigen we het elfengebied!'

Onder oorverdovend gejubel liepen de nostàroi van het podium af, bestegen hun nachtmerries en verdwenen weer achter de rand van de hoogvlakte, terwijl de alfen en hun bondgenoten niet moe werden de namen van de aanvoerders te scanderen.

Nooit eerder in zijn lange leven had Carmondai zoveel bewondering voor iemand gevoeld en hij begreep waarom het een strijdmacht met zulke aanvoerders wel moest lukken om zelfs de allerzwaarste

missies tot een goed einde te brengen.

Er klonken schrille fluitsignalen, klaroenstoten en geschreeuwde bevelen. Toen de menigte uiteen begon te vallen, trokken de alfen zich gedisciplineerd en accuraat terug, terwijl ook de barbaren nog een zekere orde behielden. Wanorde en chaos heersten bij de óarco's en andere lage creaturen.

Tark Draan kan niets tegen ons in het veld brengen. Carmondai bleef op zijn plaats om het toneel gade te slaan. Hij bond zijn lange, donkerbruine haar in een staart zodat de steeds harder blazende wind de lokken niet in zijn gezicht en over het papier kon laten dansen. *Binnen minder dan een derde deel der oneindigheid zullen we ons doel hebben bereikt.*

Langzaam liep hij verder en keek de massa na die door verschillende poorten intocht hield in de voormalige vesting van de onderaardsen. Hij droeg lichte reiskleding en had zijn bagage bij de poortwachters achtergelaten omdat hij de korte toespraak absoluut had willen horen. Daardoor was hij duidelijk te onderscheiden van de alfen en creaturen om hem heen. Hij zag er kwetsbaar uit, niet op zijn plaats op een slagveld – om niet te zeggen dat hij vreedzaam leek.

De kwartieren van de enorme legers lagen verdeeld in de berg, streng van elkaar gescheiden. Zelfs onder bondgenoten was er sprake van vijandschap en wrijvingen en de nostàroi wilden botsingen tussen de verschillende volken zo veel mogelijk beperken. Voor rust en orde binnen de kwartieren zelf waren de legeraanvoerders verantwoordelijk.

Carmondai vond het boeiend hoe motiverend hebzucht kon werken. *Daaraan is het onderscheid te zien. Lage creaturen sterven voor sieraden en rijkdom, hogere doden daarentegen voor hun idealen.*

Hij keek naar de bende van óarco's die elkaar voortdurend duwden, trokken en sloegen. Het verwonderde hem niet dat de groenzwarte monsters, die hun slagtandaen beschilderden en hun pantsers met stinkende talg inwreven, elkaar om de minste of geringste reden ombrachten.

'Bij de Infamen, kijk dat uitschot nu eens,' mompelde hij. 'Het is een schande dat we met hen samenwerken.'

'Maar we laten ze naderhand hier,' zei een alfenvrouw plotseling naast hem. Onder dekking van de gierende, warme wind was het haar gelukt om met haar nachtmerrie onopgemerkt naast Carmondai te komen rijden. 'Op die manier kunnen ze ons niet lastigvallen in Ishím Voróo.' Ze glimlachte naar hem. 'Jij bent Carmondai, als ik het goed zie?'

Hij deed een halve stap achteruit om haar beter te kunnen zien. Haar wapenrusting verried dat ze bij de lijfwacht van de nostàroi hoorde. Afgaande op de tekens op het geharde en met tioniumplaten bezette leren pantser was ze ongehuwd, had ze 1211 vijanden gedood en was ze de dochter van twee krijgers, die hun talent voor de strijd kennelijk hadden doorgegeven.

Ze ziet er nog zo jong uit. Meestal kon Carmondai de leeftijd van een alfenvrouw goed schatten, maar vanwege het halve vizier dat ze droeg, lukte het hem bij haar niet helemaal. *Vijftig? Zestig? Maar hoe kan ze in die korte tijd zoveel vijanden hebben gedood?* ‘Ik ben Carmondai, ja.’ Hij keek haar nieuwsgierig aan en ontving een miniem hoofdknikje als begroeting.

‘Dan heb ik een uitnodiging voor je. De nostàroi hebben gehoord dat je de veldtocht tegen Tark Draan volgt en ze willen dat je hen bij het avondeten gezelschap houdt. Je moet notities maken en tekenen, zodat de Onvergankelijken het nieuws uit de hand van een ongeëvenaarde meester ontvangen.’

Carmondai werd warm en koud tegelijk. Eerst voelde hij zich zeer vereerd, maar onmiddellijk meldde zich ook zijn oude weerzin. Het stuitte hem tegen de borst om bevelen te krijgen van de hoge heren, en dat lag er niet alleen aan dat hij zichzelf als een kunstenaar van grote faam beschouwde. Als hij er vrijwillig voor gekozen had om notities te maken en te tekenen, was het hem een eer geweest, maar op deze manier...

‘Je aarzelt toch niet?’ De alfenvrouw liet haar verwondering openlijk blijken. ‘Vertel me welke afspraak je belangrijker vindt en ik ga op pad om die persoon te doden en jou van je dilemma te verlossen!’

Carmondai vond haar opmerking amusant. ‘Ze kunnen beter een eenvoudige schoonschrijver zoeken. Dat is voldoende.’

De strijdster leunde naar voren en zette haar handen op de platte zadelknop. ‘Laat ik het zo zeggen, meester van woord en beeld, een uitnodiging van de nostàroi is niet iets waarbij je de keus hebt.’ Ze zei het behoedzaam, maar met de kilte van de nachtwind. ‘Als je niet uit vrije wil met me meegaat, breng ik je op een andere manier naar de nostàroi, mijn beste Carmondai. En geloof me...’ Ze ging weer rechtop zitten zonder haar stem te verheffen. ‘Daartoe ben ik in staat.’

‘Werkelijk?’ antwoordde hij met een gevaarlijk grijnsje dat niet helemaal bij zijn onschuldige uiterlijk paste. Na een paar tellen kreeg de nieuwsgierigheid de overhand en bovendien vond hij de alfen-

vrouw steeds aantrekkelijker worden. Gewoonlijk had hij het niet op vrouwelijke krijgers, maar zij had iets bijzonders. ‘Mag ik weten hoe je heet?’

‘Morana, zo ben ik door mijn moeder genoemd.’ Ze stak hem een hand toe. ‘Wil je achterop of ga je liever lopen? Mijn nachtmerrie is redelijk sociaal. Meestal bijt hij geen vreemden.’

Als vanzelf stak hij zijn arm uit, pakte haar hand vast en sprong met een lichte afzet achter de lijfwacht op het rijdier. Ze rook naar een onbekend reukwater dat zich ondanks de sterke geuren van leer en metaal van haar pantser wist te handhaven. Er staken zwarte haren onder haar helm uit. ‘Breng me naar de nostàroi. Ik zal hen in mijn eigen woorden voor hun “uitnodiging” bedanken.’

Morana lachte en gaf de nachtmerrie de sporen, waarna ze meedogenloos door de horde óarco’s heen reed.

De monsters sprongen brullend opzij om de scherpe vangtanden van de hengst te vermijden. Om zijn hoeven speelden bliksemschichten die de stenen schrooiden. Soms bereikte een uitloper van de ont-ladingen een been van een óarco, die daarop een pijnkreet gaf.

Morana reed op een kleinere poort af waarvoor zich geen bondgenoten verdrongen omdat er alleen alfen door naar binnen mochten. Daar letten twee zwaarbewapende krijgers op, en hun houding maakte overduidelijk wat ze zouden doen wanneer een of ander schepsel toch zou proberen binnen te dringen.

De wachters keken even naar hen op en salueerden stram.

‘Wanneer ben je hier aangekomen?’ Morana liet het paard rustig verder draven door de voorhal, waar de hoefslag tegen de wanden weerkaatste.

Carmondai keek om zich heen en lachte meesmuilend om de eenvoudige kunst van de onderaardsen. Hun reliëfs getuigden van de wil iets moois te maken, maar die kleine, dikke vingers waren niet geschikt voor verfijnde werken. ‘Vandaag. Ik kon niet eerder uit Riphâlgis vertrekken en ik geef toe dat het me ergert dat ik de aanval op de vesting heb gemist. Maar in elk geval kon ik de toespraak van de nostàroi nog horen en word ik nu hun gast.’ Hij sprak de laatste zin met grote vreugde uit.

‘Je zou het schitterend hebben gevonden. Een dergelijke veldslag heb zelfs ik nog nooit beleefd!’ Morana stuurde haar nachtmerrie door de lagere, rechtse poort, waar hun hoofden het gewelf bijna raakten.

De schrijver en tekenaar zag nog meer gemetselde runen die hij niet begreep. *Even primitief als de andere.* ‘Ik weet het,’ antwoordde

hij zuchtend. ‘Een ellendig toeval dat mijn nachtmerrie uitgerekend tijdens de tocht hierheen de eindigheid inging.’

De hengst briepte en direct daarna kwamen ze bij een kruising waar ze moesten stoppen. Voor hen langs staken alfen in leren schorten over, die karren met de naakte lijken van onderaardsen voor zich uit duwden. Toen ze de ruiters zagen, vormden ze een doorgang.

Dat wil ik beter zien. ‘Wacht even.’ Carmondai liet zich van de nachtmerrie glijden en liep naar de in schorten gestoken alfen.

Met gefascineerd afgrijzen keek hij naar de bleke, grove lijven van de vijanden, die allemaal met een eenvoudige steek in het hart waren gedood. Geen slachtoffers van het gevecht. *Ze ontberden iedere vernijndheid. Onvoltooide creaturen, en bovendien lelijk. Alsof hun god hun schepping gebruikte als oefening voor iets beters.* Op een andere kar die al verder door de dwarsgang rolde, zag hij vaten staan die klotsten. De steen- en metaalachtige geur van het bloed van onderaardsen hing sterk in de gang.

‘Gegroet,’ zei hij terwijl hij zijn stift en notitieblok tevoorschijn haalde. ‘Kunnen jullie me vertellen wat jullie doen?’

‘Wij prepareren ze, zoals afgesproken.’ De alf die antwoord gaf, had een korte en verzorgde baard. Hij keek Carmondai vragend aan. ‘Ben je in opdracht van de nostàroi gekomen om ons te controleren?’ Zijn ogen schoten een paar tellen in de richting van Morana.

‘Dat is Carmondai, de meester van woord en beeld,’ riep ze vanuit haar ruzadel. ‘Hij wil Dsôn Faïmon vertellen wat er in het Grije Gebergte gebeurt.’

‘Carmondai?’ De alf boog zijn grijze hoofd. ‘Ik ben een groot bewonderaar van je kunst! Ik had nooit gedacht je nog eens persoonlijk te zullen ontmoeten. Ik ben Durùston.’

Durùston! Carmondai kende de naam. Hij was een beeldhouwer uit Riphâlgis die erom bekendstond stèles te maken van gemetalliseerde botten en geprepareerde ingewanden. Zijn werken stonden in de huizen van de machtigen van Dsôn. ‘Aangenaam, want jij bent ook geen onbekende voor mij.’ Hij wees naar de lijken. ‘Dat is dus materiaal voor je volgende kunstwerk?’

Durùston glimlachte ondeugend. ‘Ook ja, voor een deel. Ik heb de nostàroi gevraagd mij de lijken van de onderaardsen te geven die nergens anders voor gebruikt kunnen worden en waar ze verder geen aanspraak op willen maken.’ Hij wees de gang in. ‘Ik heb een werkplaats ingericht in een voormalige smelterij. Mijn slaven en leerlingen verwerken de kadavers: de botten en pezen voor de beeldhouwen, bloed en huid voor de schrijvers en schilders, haren en

baarden voor de penselen. Hoewel...' Hij trok een bekommerd gezicht. 'Die baardharen zijn niet erg geschikt. Ze zijn te hard. We moeten ze eerst met azijn zacht koken en ik weet niet of het de moeite loont. En dan komt er het transport door Ishím Voróo nog bij... ik kan er beter borstels van maken!'

Carmondai lachte. 'Van kunstenaar tot koopman.'

Durùston leek zich betrappt te voelen. 'Je moet ook aan de tijden der oneindigheid denken wanneer je naam wellicht niet meer gevraagd is.' Hij maakte aanstalten om door te lopen. 'Je bent altijd welkom in mijn werkplaats, als je die zou willen tekenen. De anatomie van de onderaardsen is interessant, bij toekomstige gevechten kan het een voordeel zijn om die goed te kennen.'

'Toekomstige gevechten?' Carmondai wisselde een snelle blik met Morana. 'Ik dacht dat we ze overwonnen hadden?'

'Nog niet,' antwoordde de beeldhouwer. 'Diep in het Grijze Gebergte zijn nog een paar bolwerken die we moeten innemen. De grote veldslag hebben we gewonnen, dat is juist, maar de onderaardsen zijn taai. Zoals ik al zei, hun anatomie is zeer informatief. Ze zullen ons nog lang bezighouden, dat verzeker ik je.' Hij gaf het teken om door te lopen en volgde zijn karren met materiaal. 'Je kunt altijd langskomen,' riep hij nogmaals.

'Hartelijk dank.' Carmondai liep terug naar de nachtmerrie, borg zijn schrijfgerei op en liet zich weer door Morana helpen bij het opstijgen. 'Wat bedoelde hij daarmee?'

Ze gaf haar rijdier de sporen. 'Precies wat hij zei: er zijn kleine vestingen waarin zich onderaardsen met hun families verschanst hebben. Wanhopige weerstand, niets blijvends.' Ze klonk zelfverzekerd en neerbuigend, alsof ze het over onbelangrijke details had.

Zwijgend reden ze door het onderaardse rijk dat sinds kort in handen van de alfen was.

Overal zag Carmondai donkerrode bloedsporen op de grond en tegen de wanden, afkomstig van de voormalige heersers in de berg. *De doden zijn ongetwijfeld door Durùston meegenomen.*

Ten slotte kwamen ze in een gedeelte waar de runentekens van de nostàroi waren aangebracht. Banieren en vaandels van de alfen hingen aan de hogere plafonds en de runentekens van de onderaardsen waren met hamerslagen verwoest. Het lot van de overwonnenen.

Hoewel het Carmondai niet beangstigde om mijlen gesteente boven zich te hebben, voelde hij zich niet echt prettig. In Riphâlgis had hij zijn huis zo gebouwd dat hij een schitterend uitzicht ver over een dal had. Hij hield van die schijnbare oneindigheid waarin de ge-

dachten vrij konden rondzweven. Hier kreeg hij het gevoel begraven te zijn. *Hoe eerder ik kan doorreizen, hoe beter het is.*

In een reusachtige hal bracht Morana de nachtmerrie tot staan en steeg af. Carmondai volgde haar voorbeeld.

Veelarmige olieluchters brandden rookloos en zorgden voor licht, terwijl de gearomatiseerde petroleum een geur van rymabloesems verspreidde. In de hal waren ongeveer dertig krijgers van de lijfwacht aanwezig, die hun kamp aan de rand hadden opgeslagen. Er waren meer dan driehonderd veldbedden neergezet, maar nog steeds maakte de hal een oneindige en lege indruk op Carmondai.

‘We moeten daarheen.’ Morana wees naar een deur van massief goud, waarop niets meer te zien was van de oorspronkelijke reliëfs: verwoest, afgehakt, platgeslagen. ‘Het was ooit een van de troonzalen, neem ik aan. Nu is het de residentie van de *nostàroi*.’ Een jonge alf kwam op een draf naar hen toe en nam haar hengst aan de leidsels mee.

Ze liepen naar de ingang, waar weer vier lijfwachten stonden die de deur voor hen opendeden.

Carmondais hart begon sneller te slaan. Hij was absoluut niet gekleed op een ontvangst, maar had geen gelegenheid om er iets aan te doen. Aan de andere kant was hij niet ongelukkig met de respectloosheid die zijn eenvoudige, besmeurde reisgarderobe uitstraalde. Een kunstenaar deed niets onder voor een krijger. *Ze moeten goed begrijpen dat ik hier kom omdat ik dat wil, niet omdat zij het bevelen.*

Voor hem lag een zaal waarvan de vijfhoekige zuilen tot in de duisternis omhoogreikten. In het midden stond een stenen tafel waaraan vijf alfen zaten. Aan het servies en bestek te zien, zou er een feestmaal worden gehouden.

Sinthoras en Caphalor zaten beiden aan het hoofd van de tafel, als gelijkwaardige opperbevelhebbers van de strijdmacht. De anderen kende Carmondai niet, wat ook niet zo verwonderlijk was. Hij had de strijd al lang geleden afgezworen om zich aan de kunst te wijden en hij kende de strijders en strijdsters niet die hoog in aanzien stonden. Althans niet van gezicht. *Ze maken een plechtige indruk. Bijna even plechtig als de *nostàroi*.*

Als tekenaar had hij geleerd om met één blik details waar te nemen en bijzonderheden op te merken. Zowel bij personen als dingen. Hij was zich er onmiddellijk van bewust dat de alfen rond de tafel buitengewoon waren.

Zo was er bijvoorbeeld het pantser van de bruinharige alf rechts, dat zijn weerga niet kende. Het leek dikker, maar zonder de krijger